

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WYNNE JONES, DIANA

Castelul mișcător al lui Howl / Diana Wynne Jones; trad.: Lucia Ostafi-Iliescu. - București: RAO International Publishing Company, 2007

ISBN 978-973-103-388-4

I. Ostafi-Iliescu, Lucia (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DIANA WYNNE JONES
Howl's Moving Castle
© Diana Wynne Jones, 1986

Ilustrații
TIM STEVENS

Traducere din limba engleză
LUCIA OSTAFI-ILIESCU

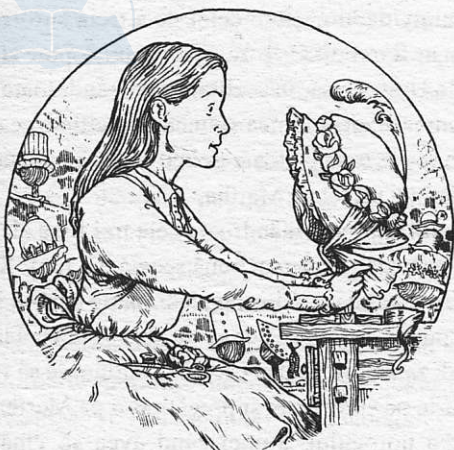
© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

noiembrie 2007

ISBN 978-973-103-388-4

Pentru Stephen

Ideea să scriu această carte mi-a fost dată
de un băiat de la o școală pe care am vizitat-o.
El m-a rugat să scriu o carte intitulată *Castelul mișcător*.
I-am scris atunci numele pe o hârtie pe care am pus-o apoi
într-un loc atât de sigur, încât n-am reușit să o mai gădesc.
Aș vrea foarte mult să-i mulțumesc.

CAPITOLUL UNU

În care Sophie stă de vorbă cu pălăriile

În ținutul Ingary, unde obiecte precum cizmele de șapte poște și mantiile care te fac invizibil există cu adevărat, este un adevărat ghinion să te naști prima dintre cele trei surori. Toată lumea știe că vei fi prima care va da greș și chiar mai rău, mai ales dacă toate trei porniți în lume să vă căutați norocul.

Sophie Hatter era cea mai mare dintre cele trei surori. Și nici măcar nă era fiica unui sărman tăietor de lemne, ceea ce i-ar fi putut da oarecare sorți de izbândă. Părinții ei erau oameni înstăriți, proprietarii unui magazin de pălării de damă din prosperul oraș Market Chipping. Adevărul e că mama ei bună murise când Sophie avea doi ani, iar sora ei Lettie un an, dar tatăl lor se recăsătorise cu cea mai tânără vânzătoare din magazin, o fată frumoasă și blondă, pe nume Fanny. În

curând Fanny dădu naștere celei de a treia surori, Martha. Acest fapt ar fi trebuit să le transforme pe Sophie și pe Lettie în Surorile Urâte, însă, în realitate, crescând, toate deveniră foarte frumoase, deși lumea spunea că Lettie e cea mai frumoasă. Fanny le trata pe toate trei cu aceeași bunătate și nu o favoriza în nici un fel pe Martha.

Domnul Hatter era mândru de cele trei fiice ale sale și le trimisese pe toate la cea mai bună școală din oraș. Sophie fusese cea mai studioasă. Citise mult și foarte curând își dăduse seama ce puține șanse avea ca viitorul ei să devină interesant. Fusese o dezamăgire pentru ea, însă continuase să fie fericită îngrijindu-le pe surorile ei și pregătind-o pe Martha să plece în căutarea norocului, atunci când avea să vină vremea. Deoarece Fanny era tot timpul reținută la magazin, Sophie era cea care se ocupa de cele două surori. Între cele două fete mai mici existase întotdeauna o anumită cantitate de țipete și de pâruieli. Lettie nu se resemna sub nici o formă să fie cea care, după Sophie, era destinată să n-aibă succes.

– Nu e corect! țipa Lettie. De ce trebuie ca Martha să aibă tot ce e mai bun, doar pentru că s-a născut ultima? Mă voi căsători cu un prinț, așa să știți!

La care Martha replica întotdeauna că ea va ajunge deosebit de bogată, fără să trebuiască să se mărite cu nimeni.

Apoi Sophie trebuia să le despartă și să le coasă hainele. Era foarte îndemânică la asta. Cu trecerea timpului, confecționase pentru surorile ei și îmbrăcăminte. De exemplu, rochița aceea roz aprins pe care i-o făcuse lui Lettie, pentru ziua de Arminden de dinaintea începerii acestei povești, despre care Fanny zicea că arată de parcă ar fi fost cumpărată de la cel mai scump magazin din Kingsbury.

Cam tot în acea vreme, toată lumea începuse să vorbească, îngrijorată, despre vrăjitoarea din Waste. Se spunea că aceasta amenință viața fiicei regelui și că regele îi poruncise

magicianului său personal, vrăjitorul Suliman, să se ducă în Waste și să se ocupe de ea. Și, după câte se părea, vrăjitorul Suliman nu numai că eșuase în încercarea de a se ocupa de vrăjitoarea, ci fusese el însuși ucis de aceasta.

Prin urmare, câteva luni mai târziu, când un castel semet și negru apăru deodată pe dealurile de lângă Market Chipping, improșcând nori de fum negru din cele patru turnuri înalte și subțiri, toată lumea fu cât se poate de sigură că vrăjitoarea ieșise iar din Waste și era pe cale să terorizeze regiunea, așa cum o făcuse și cu cincizeci de ani în urmă. Oamenii erau foarte speriați. Nimeni nu ieșea singur pe stradă, mai ales noaptea. Și, lucru și mai înspăimântător, castelul nu rămânea într-un loc. Câteodată era ca o pată neagră în mlaștinile din nord-vest, altădată se înălța deasupra stâncilor din est și uneori ajungea chiar la poalele dealului și poposea printre buruieni, exact în spatele ultimei ferme din nord. Câteodată puteai chiar să-l vezi cum se deplasează, cu fumul revărsându-se din turnuri în rafale cenușii și murdare. O vreme, toată lumea fu incredințată că nu va mai dura mult și va coborî în vale, iar primarul spunea că va cere ajutorul regelui.

Dar castelul continuă să rățăcească pe dealuri și se descoperi că nu aparținea vrăjitoarei, ci vrăjitorului Howl. Vrăjitorul Howl era și el destul de rău. Deși nu părea că are de gând să părăsească locurile acelea, era știut că distracția lui preferată era să prindă fetițe și să le soarbă sufletele. Iar unii oameni ziceau chiar că le mânca inimile. Era un vrăjitor cu sânge rece și complet lipsit de milă, și nici o fetiță nu era în siguranță dacă el o găsea singură. Sophie, Lettie și Martha, ca toate celelalte fete din Market Chipping, fură atenționate să nu iasă niciodată singure pe stradă, ceea ce pentru ele era foarte neplăcut. Se întrebau la ce-i foloseau vrăjitorului Howl toate sufletele pe care le colecționa.

Însă nu peste mult timp fură acaparate de alte preocupări, pentru că domnul Hatter muri subit, exact când Sophie era destul de mare pentru a părăsi definitiv școala. Apoi ieși la iveală că domnul Hatter fusese mult prea mândru de fiicele lui. Taxele școlare pe care le plătise lăsaseră magazinul plin de datorii. După funeralii, Fanny se așeză în salonașul casei de lângă magazin și le explică situația.

– Mi-e teamă că va trebui să renunțați toate la școală, începuse ea. Am făcut socoteli, pe față, pe dos și pe muchii, și singura posibilitate pe care o văd ca să meargă mai departe afacerea și totodată să am grijă de toate trei este să vă trimit undeva ucenice, ca să deprindeți o meserie de viitor. Nu este practic să rămâneți toate la magazin. Nu-mi pot permite. Așa că, iată ce am hotărât. Întâi Lettie...

Lettie ridică privirea, radiind sănătate și frumusețe, pe care nici măcar hainele negre și triste de doliu nu reușeau să le ascundă.

– Vreau să învăț în continuare, zise ea.

– Chiar așa vei face, draga mea, rosti Fanny. Am aranjat să-ți faci ucenicia la patiseria Cesari's din Market Square. Sunt renumiți pentru că-și tratează învățăceii ca pe niște regi și regine; vei fi foarte fericită acolo și în același timp vei învăța o meserie folositoare. Doamna Cesari e o clientă bună și o bună prietenă de-a mea, și e de acord să-ți asigure un loc la ei, ca pe o favoare.

Lettie râse într-un fel care arăta că nu e deloc încântată.

– Ei bine, mulțumesc, spuse ea. Nu e oare un noroc că îmi place să gătesc?

Fanny păru ușurată. Lettie putea fi uneori îngrozitor de îndărătnică.

– Acum Martha, urmă ea. Știu că ești prea mică pentru a merge să muncești, așa că m-am gândit la ceva care să-ți ofere o ucenicie lungă și liniștită, și care să-ți și folosească,

indiferent ce vei hotărî să faci după aceea. O cunoști pe vechia mea colegă de școală Annabel Fairfax?

Martha cea subțire și blondă își fixă ochii ei mari și cenușii asupra lui Fanny, aproape cu la fel de multă îndărătnicie ca Lettie.

– E vorba despre cea care vorbește mult, nu? întrebă ea. Nu e vrăjitoare?

– Ba da, și are o casă drăguță și clienți în întreaga Folding Valley, zise Fanny cu înflăcărare. E o femeie bună, Martha. Te va învăța tot ce știe și, probabil, îți va face cunoștință cu oameni importanți din Kingsbury. Vei fi aranjată pe viață dacă se ocupă ea de tine.

– E o doamnă drăguță, fu de acord Martha. În regulă.

Ascultând, Sophie simți că Fanny aranjase totul așa cum se cuvenea. Cum Lettie, fiica mijlocie, probabil n-avea să facă mare ispravă în viață, Fanny o trimisese într-un loc unde putea să întâlnească un ucenic tânăr și frumos, și apoi să trăiască fericită. Marthei, care era menită să-și urmeze calea și să-și găsească norocul, vrăjitoria și prietenii bogați aveau să-i fie de mare ajutor. În ceea ce o privea pe ea, Sophie bănuia ce i se pregătea. Așa că nu fu surprinsă când Fanny zise:

– Acum, Sophie, draga mea, pare cinstit și corect ca, atunci când mă voi retrage, să moștenești tu magazinul de pălării, deoarece ești cea mai mare. Așa că am hotărât să te iau eu însămi ucenică și să-ți ofer șansa de a învăța o meserie. Ce părere ai?

Sophie nu putea să spună că de fapt se resemnase să se ocupe de comerțul cu pălării. Îi mulțumi recunoscătoare lui Fanny.

– Deci totul e stabilit! încheie aceasta.

A doua zi Sophie o ajută pe Martha să-și pună lucrurile într-o cutie și în dimineața următoare o conduseră la trăsura de poștă; Martha stătea dreaptă și părea mică și agitată. Cum

drumul spre Upper Folding, unde locuia doamna Fairfax, trecea peste dealurile de lângă castelul mișcător al vrăjitorului Howl, era normal să fie speriată.

– Totul va fi bine, zise Lettie.

Când îi veni rândul, Lettie refuză orice ajutor la împachetat. Și când trăsura care o ducea pe Martha nu se mai văzu, Lettie își înghesui toate lucrurile într-un dos de pernă și îi dădu șase bănuți băiatului de serviciu din casa vecină ca să le ducă în roabă la Cesari's, în Market Square.

Lettie porni în urma roabei, arătând mult mai veselă decât se așteptase Sophie. Într-adevăr, avea aerul că vrea să se îndepărteze cât mai grabnic de magazinul de pălării.

Băiatul se întoarse cu un bilet mângălit de Lettie, în care le arăta că-și aranjase lucrurile în dormitorul fetelor și îi plăcea foarte mult la Cesari's. O săptămână mai târziu, poștașul aduse o scrisoare de la Martha, în care le spunea că sosise cu bine și că doamna Fairfax e „adorabilă și folosește miere la orice. Se ocupă de albinărit“. Asta fu tot ce află Sophie despre surorile ei o bună bucată de vreme. Își începu și ea ucenicia, chiar în ziua în care plecară Martha și Lettie.

Însă Sophie cunoștea deja destul de bine meseria. De când era doar un ghemotoc de fată alergase de colo până colo prin atelierul cel mare din curte, acolo unde pălăriile erau umezite și mulate pe calapoade, iar florile, fructele și alte garnituri erau confecționate din ceară și mătase. Îi cunoștea pe lucrătorii de acolo. Cei mai mulți dintre ei munceau în atelier încă de pe când tatăl ei era copil. O cunoștea și pe Bessie, singura vânzătoare care mai rămăsese în magazin. Le cunoștea și pe clientele care cumpărau pălăriile și pe omul care mâna căruța ce aducea de la țară pălării de paie neprelucrate, pentru a li se da o formă pe calapoadele din atelier. Îi cunoștea și pe ceilalți furnizori și știa cum se face fetrul pentru pălăriile de iarnă. Fanny nu prea avea de fapt ce să o învețe,

cu excepția poate a celui mai adecvat mod de a le convinge pe clientele să cumpere o pălărie.

– Dragă, tu le duci direct la pălăria potrivită, îi zise Fanny. Nu e bine! Arată-le întâi pe cele care nu li se potrivesc deloc, astfel încât să își dea seama de diferență de îndată ce și-o pun pe cea bună.

De fapt, Sophie nu vându pălării prea mult timp. După o zi sau două petrecute în atelier și o altă zi în care mersese pe la fabricanții de postavuri și negustorii de mătăsuri împreună cu Fanny, aceasta o puse să garnisească pălării. Sophie stătea într-o mică firidă din fundul magazinului, cosând trandafiri pe bonete, punând voalete la pălăriile de catifea, căptușindu-le pe toate cu mătase și aranjând pe dinafară fructele de ceară și panglicile, cum era moda. Era foarte pricepută. Și îi plăcea munca asta. Dar se simțea izolată și puțin cam amărâtă. Lucrătorii din atelier erau prea bătrâni ca să fie amuzanți și, în plus, o tratau ca pe cineva deosebit, care va moșteni cândva afacerea. Și Bessie o trata la fel. Și oricum, Bessie nu vorbea decât despre fermierul cu care urma să se căsătorească în săptămâna de după Arminden. Sophie o invidia pe Fanny, care putea să plece oricând voia ca să se tocmească cu negustorii de mătăsuri.

Însă cel mai interesant lucru era sporovăiala clientelor. Nimeni nu putea să cumpere o pălărie fără să flecărească. Sophie stătea în firida ei, cosând, și astfel auzi că primarul nu mâncase niciodată legume verzi și că vrăjitorul Howl își mișcase din nou castelul în jurul stâncilor, „serios, omul acela“, șoapte, șoapte, șoapte... Glasurile erau mereu coborâte când venea vorba de vrăjitorul Howl, totuși Sophie pricepu că prinsese o fată din vale cu o lună în urmă. „Barbă-Albastră!“ spuseră șoaptele și apoi se preschimbaseră în voci normale, care ziceau că Jane Farrier era o adevărată rușine, din cauza modului în care se pieptăna. *O așa fată* nu l-ar fi putut atrage

nici pe vrăjitorul Howl, darămite pe un bărbat respectabil! După aceea apărură niște șoapte trecătoare, dar înfricoșătoare despre vrăjitoarea din Waste. Sophie începu să fie de părere ca vrăjitorul Howl și vrăjitoarea din Waste să se ia.

– Par făcuți unul pentru celălalt. Cineva ar trebui să pună la cale această căsătorie, se adresă ea pălăriei pe care o garnisea în acel moment.

Dar, spre sfârșitul lunii, trâncăneala din magazin începu să se învârtă brusc în jurul lui Lettie. Se vorbea că Cesari's era plin de dimineața până seara de o mulțime de domni, fiecare cumpărând cantități uriașe de prăjituri și cerând să fie serviți de Lettie. Primise deja zeci de cereri în căsătorie, de la fiul primarului până la flăcăul care mătura străzile, și îi refuzase pe toți, spunând că e prea tânără ca să poată lua o hotărâre.

– Iată o atitudine înțeleaptă, îi zise Sophie bonetei pe care o căpтуșea cu mătase.

Fanny fu încântată de această veste.

– Știam eu că o va duce bine! exclamă ea fericită. Lui Sophie îi trecu prin minte că Fanny era bucuroasă că Lettie nu mai era prin preajmă.

– Lettie ar alunga clientele, îi spuse ea bonetei, continuând să gofreze mătasea de culoarea ciupercii. Te-ar face până și pe tine să arăți minunat, urâto! Doamnele se uită la Lettie și le apucă disperarea.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Sophie vorbea din ce în ce mai des cu pălăriile. Nu avea pe nimeni altcineva cu care să discute. Fanny era plecată cea mai mare parte a zilei, ca să se tocmească cu negustorii sau să încerce să facă rost de clientele, iar Bessie era ocupată cu servitul și cu planurile ei de nuntă, pe care le împărțea tuturor. Sophie căpătă obiceiul ca, de îndată ce termina o pălărie, să o pună pe un suport de lemn, unde arăta aproape ca un cap fără corp, și apoi să se oprească puțin în fața lui, spunându-i pălăriei cum ar trebui

să arate trupul de sub ea. Lingușea puțin pălăriile, căci trebuie să îți fletezi întotdeauna clientele.

– Ai un aer misterios, i se adresă uneia acoperite în întregime de un voal cu sclipiri tainice.

Unei pălării mari de culoare crem, cu trandafiri sub bor, îi zise:

– Va trebui să te măriți cu cineva cu bani!

Iar unei pălării de paie de culoare verde-omidă și cu o pană verde răsucită îi spuse:

– Ești tânără ca o frunză primăvara.

Bonetelor roz le zicea că au un farmec adorabil, iar pălăriilor elegante, garnisite cu catifea, că sunt spirituale. Iar bonetei în formă de ciupercă:

– Ai o inimă de aur, și cineva de familie bună își va da seama de asta și se va îndrăgosti de tine.

Asta din cauză că îi părea rău de această bonetă. Era atât de împopoțonată și de urâtă!

A doua zi, Jane Farrier intră în magazin și o cumpără. „Părul ei chiar arată cam ciudat“, își zise Sophie aruncând o privire furișă din firida ei, „de parcă l-a răsucit pe un vâtra!“ Era păcat că alesese tocmai boneta aceea! Dar în acea perioadă toată lumea cumpăra pălării și bonete. Poate că fuseseră convinse de Fanny sau poate că venea primăvara, însă în mod clar comerțul cu pălării înflorea. Fanny începu să zică, pe un ton oarecum vinovat:

– Cred că n-ar fi trebuit să mă grăbesc să le trimit pe Martha și pe Lettie de acasă! În situația de acum, ne-am fi putut descurca.

Pe măsură ce aprilie se scurgea și se apropia Armindenul, aveau atâtea clientele, încât Sophie trebuia să se îmbrace cu o rochie cenușie modestă și să ajute și ea în magazin. Dar cerea era atât de mare, încât nu prea mai avea timp să garnisească pălării între două clientele, așa că, în fiecare seară,